

[Justitsministeren.]

nødvendigt, at man faar den Retsbeløring, som er den sikre Følge af offentlig Votering i Højesteret. Den Retsbeløring, som hver enkelt Højesteretsdommers Begrundelse af sit Syn paa hvert foreliggende Retsspørgsmaal yder, er af den største Værdi, og i et ordnet Retssamfund volder det stor Fortrød at maatte undvære denne Retsbeløring.

Jeg maa derfor i høj Grad ønske, at offentlig Votering i Højesteret bliver gennemført, og det har glædet mig overordentlig meget, at det ærede Medlem Hr. Pürschel nu uforbeholdent slutter sig til Gennemførelsen af dette Ønske. Jeg haaber dermed, at denne Bestemmelses Vedtagelse skal være sikret i den danske Rigsdag; selv om det ærede Medlem kun talte for et Mindretal indenfor sit Parti, er der dog altsaa flere end ham, der er for Gennemførelsen af offentlig Votering i Højesteret — for Resten er det ikke ubekendt i dette høje Ting, at alle Juristerne indenfor det konservative Folkeparti er derfor.

Jeg maa saa gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Pürschel, fordi det ærede Medlem i Gaar for saa voldsomt frem imod mig med dette, som er ved at blive en almindelig Opfattelse, nemlig at jeg skulde have udtalt noget om, at Dommerne i Højesteret af Frygt ikke vilde kunne dømme, som de havde gjort i Provisorietiden. Jeg begriber ikke, hvorledes man kan lægge det ind i mine Ord, Dommerne er uafsættelige og har intet at frygte, men hvorfor farer det ærede Medlem Hr. Pürschel i det hele taget saa voldsomt frem imod mig?

Nu er vi blevet enige om selve Sagen, før saa det ærede Medlem Hr. Pürschel noget anderledes paa Spørgsmaalet. Jeg tror nok, at det ærede Medlem ogsaa tidligere selv var Tilhænger af offentlig Votering i Højesteret, men han gjorde tidligere sit Standpunkt betinget af, at det dog i hvert Fald kunde faa nogen Tilslutning i Højesteret; nu derimod er han gaaet over til at følge det, Grundloven foreskriver enhver Rigsdagsmand, nemlig alene at rette sig efter sin Overbevisning og ikke tage andre Hensyn end Hensynet til, hvad han anser for gavnligt for vort Samfund. Jeg lykønsker det ærede Medlem af oprigtigt Hjerte til denne heldige Udvikling. Det er jo kun mærkeligt at se, hvordan Venstre nu har tilegnet sig Højres kasserede Standpunkt — dem lykønsker jeg ikke!

Desuden er det ærede Medlem Hr. Pürschel og jeg ogsaa ganske enige i det, jeg sagde i min Tale i 1926, for naar det

ikke bliver fordrejet, saa er det ganske simpelt det samme, som det ærede Medlem udtalte her i Gaar. Det ærede Medlem skildrede ganske overordentlig nydeligt, hvorledes en Dommer kunde begynde med at have en Mening, men naar han saa satte sig til at udarbejde sin Begrundelse af den Dom, som foresvævede ham i al Almindelighed til at begynde med, saa kunde under Arbejdet den Omstændighed, at han maatte føre sine saglige Grunde klart frem for sig selv, føre til, at han skiftede Mening.

Det er min Overbevisning, at hvis Højesteretsdommerne skulde have voteret offentligt i Sagerne i Provisorietiden, vilde den fuldkomne Mangel paa saglig Begrundelse af Domme, som støttede og opretholdt Provisorieregimentet, have ført Højesteretsdommerne til, ledet af deres juridiske og almindelige Æresfølelse, at dømme anderledes, end de gjorde, og det vilde ogsaa have gjort sig gældende i en af disse Provisoriesager i særlig Grad, i Sagen, hvor man idømte Berg, der ved et Kæmpearbejde havde vundet større Tillid og mere Højagtelse i vide Kredse i det danske Folk end nogen anden Mand i den moderne Tid, til 6 Måneders Fængsel paa sædvanlig Fangekost, fordi han i Holstebro havde modsat sig, at en Politimester sad paa en Talerstol, som Politimesteren ikke havde nogen Ret til at være paa.

Grundloven giver Politimesteren Ret til at overvære offentlige Møder, men ingenlunde nogen Ret til at sætte sig op paa en Talerstol, som han ikke har bekostet opført. Der var ingen Vold øvet mod denne Politimester og da mindst af alt af Berg; han havde taget sin Frakke og nægtet at tale, saa længe Politimesteren var paa Talerstolen, og deri var han i sin gode Ret. Noes og Nielsen førte saa ganske blidt og stille denne Politimester ned af Talerstolen og øvede ingen Vold imod ham. Han havde kun sat sig derop for at demonstrere, og der skete ham ingen Overlast.

Efter min Mening skulde Højesteret, naar den skulde have dømt fuldkommen objektivt i denne Sag, have givet Politimesteren en Næse, fordi han aldeles unødvendigt havde udæsket en stor Folkeforsamling ved at placere sig paa en Talerstol, hvor hans Tilstedeværelse kun kunde virke ophidsende og irriterende paa den forsamlede store Mængde af 3—4—5 000 jydsk Landboere. Og det tror jeg den var kommet til, hvis Højesteretsdommere havde været nødt til offentligt og sagligt at motivere hver for sig den Dom, som skulde fældes i denne Sag.